

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 294/2019
28.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Момчила Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 26/18 од 19.06.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 908/2018 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној 28.03.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 26/18 од 19.06.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 908/2018 од 05.12.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 26/18 од 19.06.2018. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 06.08.2017. до 21.08.2017. године.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да Вишем јавном тужиоцу у Нишу накнади трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, те да Вишем суду у Нишу накнади трошкове паушала, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 908/2018 од 05.12.2018. године, одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу К 26/18 од 19.06.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Ковачевић поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП; члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и члана 439. тачка 3) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да утврди да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног, те да исте укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак и одлуку или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе као и да се одложи извршење казне затвора, до окончања поступка по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП пресуде не могу заснивати. У списима предмета нема ни једног материјалног доказа да је окривљени АА извршио кривично дело за које је правноснажно осуђен, осим незаконитог препознавања лица које је обављено супротно одредби члана 100. и члана 90. ЗКП, када је сведоку ДД истовремено показано пет лица, од којих је затим против три лица покренут кривични поступак у коме су та три лица правноснажно оглашена кривим и осуђена на казне затвора.

Одредбом члана 100. став 1. ЗКП која се односи на препознавање лица или предмета прописано је да ако је потребно да се утврди да ли сведок препознаје одређено лице или предмет, односно њихове особине које је описао, препознавање ће се обавити у складу са чланом 90. овог законика.

Одредбом члана 90. став 1. ЗКП прописано је да ако је потребно да се утврди да ли окривљени препознаје одређено лице или предмет, односно његове особине које је описао, показаће му се то лице или предмет заједно са другим њему непознатим лицима или предметима чије су основне особине сличне онима какве је описао.

Врховни касациони суд налази да се основано захтевом браниоца окривљеног указује да препознавање лица од стране сведока ДД, у МУП-у РС ПУ Ниш дана 06.08.2017. године о чему је сачињен записник Ку 2440/17, на напред наведени начин, није обављено у потпуности у складу са одредбама ЗКП, и то тако што је сведоку приликом препознавања показано пет лица од којих су тројица били окривљени уместо да је у групи за препознавање било само један од

окривљених како то прописује одредба члана 100. став 1. ЗКП у вези члана 90. став 1. ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд налази да би, имајући у виду и друге доказе изведене у законито спроведеном поступку на главном претресу одржаном 15.06.2018. године у присуству окривљеног и његовог браниоца адвоката Момчила Ковачевића, на који нису имали примедбе, који докази су појединачно побројани и оцењени - у првостепеној пресуди, очигледно и без тог доказа била донета иста пресуда и окривљени АА оглашен кривим због извршеног кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. у вези члана 33. КЗ, те самим тим није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која би утицала на законитост правноснажне пресуде у смислу да би пресуду требало укинути.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се на исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП указује и наводима да је окривљени АА побијаним пресудама осуђен на основу сведочења привилегованог сведока ДД, које сведочење је контрадикторно јер се разликује исказ овог сведока дат пред полицијом, пред јавним тужиоцем и пред судом на главном претресу. Одбрана налази да је исказ овог сведока контрадикторан и другим изведеним доказима, а као пример се наводи судско-медицинско вештачење везано за квалификацију телесних повреда и механизам њиховог настанка код окривљеног ББ.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима само формално указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а суштински на погрешну оцену изведених доказа код оцене исказа наведеног сведока - односно на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање - одредбу члана 440. ЗКП, што није законски разлог, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног се у уводном делу захтева формално позива на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП те на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али како, супротно одредби члана 484. ЗКП, исте не опредељује односно не конкретизује, а Врховни касациони суд је, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, те делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, дакле суд одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози и повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, те је исти, у овом делу одбачен, јер нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић